



LENS-BASED MEDIA

ZO 10 SEP T/M ZO 12 NOV 2023

SERVAAS

VAN BELLE

STAL – vernacular
animal sheds



CCHA.BE

“Het duurde een tijd voordat ik het zag. Meer dan een dierenstal zag ik eerst niet. Verder dan ‘stal’ ging mijn blik niet. Banaliteit overstijgen vergt immers tijd.”



Servaas Van Belle ging gedurende vijf jaar naar alle uithoeken van België op zoek naar de meest tot de verbeelding sprekende stallen om ze daarna onder dezelfde lichtomstandigheden te fotograferen, namelijk dichte mist.

Het cliché is bekend: geen Vlaams huis zonder één kot of – nog beter – een paar koten erachter. Zelfs nu nog worden tuinen opgevuld met tuinhuisjes, zithoeken, barbecueplekken, opbergplekken, carports. Misschien iets minder in het cliché verweven zijn de dierenstalletjes verspreid doorheen het landschap.





Op hun eigenste manier zijn ze erfgoed, ademen ze (levens)verhalen uit die Van Belle als geen ander weet te capteren. Foto's van een verweerde schuur vormen hier een allegorie voor ons leven: we ploeteren allemaal voort, we doen ons best, we dragen de littekens, en eindigen uiteindelijk allemaal horizontaal. Anderzijds toont Van Belle de kijker dat er enkele architecturale pareltjes te ontdekken vallen én dat de stallen een soms ontroerend mooi groepswerk zijn van man en natuur. Met hun talrijke vormen en formaten, opgetrokken uit diverse (afbraak)materialen en met een uiteenlopend kleurenpalet, sieren zij het landschap. Met de tand des tijds duidelijk zichtbaar ademen ze verhalen uit. Servaas Van Belle weet die als geen ander te capteren.

in zijn eigen woorden:

“Fascinerende kleuren en de meest uiteenlopende constructies, opgebouwd uit een mengmoes van materialen zoals golfplaten, houtresten, garagedeuren, boomstammen, bakstenen of betonplaten met scheuren, scheuren, deuken en bobbels. Pretentieloos maar functioneel. Soms als een lappendeken opgehouden met mos, klimop, ijzerdraad en roestige spijkers. Langzaam lijken ze verkreukeld of staan ze als door reuma geteisterd gebogen in de vlakte, hijgend na jarenlange dienst. Een vleugje wind als gratie kan voldoende zijn om deze fragiele composities te molesteren. Kubussen, prisma's, balken, piramides en cilinders die elkaar even heerlijk in evenwicht weten te houden wachten geduldig af. Een spel van lijnen en vlakken. Een opeenstapeling van primitieve vormen. Autonome sculpturen die mijn prooi werden. Ik jaagde op de huid van afgeworpen rupsen en onstabiele skeletten, passeerde verwrongen lichamen en slanke constructies waarvan de lagen op boomringen leken. Langs de kant van de weg vond ik een iconisch autowrak, honderdjarigen en executieposten. Half verteerde gebouwen en verwelkte woonwagens wisselden elkaar af. Diep in de velden verschenen galgen en geheime

ceremoniële plaatsen van een sekte of palen die als een nest wormen uit de grond kronkelden.

Hier en daar slechts een suggestieve afdruk als stille getuige. Een getuige van wat ooit iemands schuilplaats was. Voor wie het wil zien, het is ontroerend mooi. Uit de mist doemt langzaam mijn prooi op. Niks anders. Een tête-à-tête in een arena van prikkeldraad.”

In de woorden van topfotograaf Stephan Vanfleteren:

“Een ongeziene ode aan deze anonieme, vaak ongewilde sculpturen op een sokkel van nat gras in een veld vol wierook.”



BIOGRAFIE

Servaas Van Belle groeide op in Knokke-Heist en studeerde 3D multimedia aan KASK Gent. Fotografie kreeg toen een dienende rol: het archiveren van zijn ruimtelijke werken. Na verblijven in Athene en Dakar, keerde hij naar België terug om zich toe te leggen op interieurfotografie. Daarnaast ontwikkelde hij zijn eigen fototaal. Daarin verkiest hij een solitaire zoektocht naar interessante vormen, objecten en kleuren in het landschap. Naar sculpturen met een verhaal. Naar landschappen met een uitdagend karakter.

-

SERVAASVANBELLE.BE

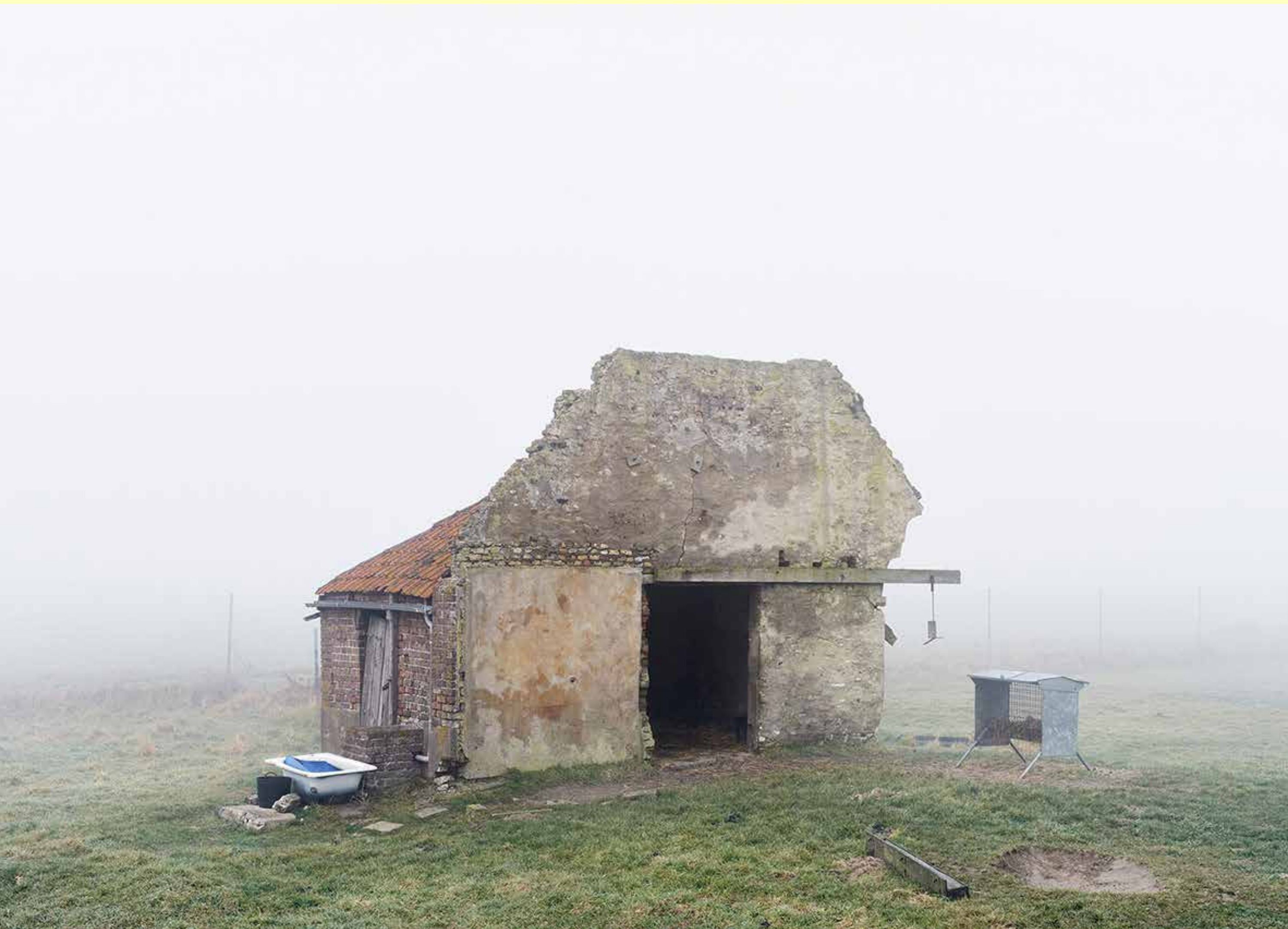
servaasvanbelle@gmail.com



FINALIST VAN DE INTERNATIONALE HOPPER PRIZE 2022 – JURYTEKST:

“For this unique book, photographer Servaas Van Belle scouted every corner of Belgium to find just the right kind of shed, always photographing them in the same perfect lighting conditions. And for Van Belle ‘perfect’ means in a haze of fog. Livestock shelters in meadows and fields are so common in the Belgian landscape and culture that nobody ever pays them any attention. Nonetheless, the countryside offers quite a range of architectural gems. These sheds and barns are the product of man and nature, quietly radiating a poignant if decaying beauty. They come in many shapes and sizes, are constructed from motley materials (often recycled) and exhibit a varied colour palette. Clearly showing the ravages of time, they tell wordless stories.

“A photograph of a weather-beaten shed is an allegory for our lives: we all muddle on, we try our best, we keep our wits about us, we field some blows along the way, we carry the scars, and we all die on the horizontal in the end. Humans harbour a deep longing for shelter, warmth and security. That’s what makes these wondrous little structures so human. They shine with lack, miscalculations, flaws and shabbiness.”



ZILVEREN PRIJS SONY WORLD PHOTOGRAPHY AWARDS 2023

De “Sony World Photography Awards” werden vanaf 2007 ingericht met de bedoeling het werk van fotografen te stimuleren. Ondertussen is de wedstrijd uitgegroeid tot één van de meest prestigieuze over de hele wereld en richt hij zich tot fotografen, film- en videomakers en beeldende kunstenaars.

In de categorie “Professional Architecture & Design”, met maar liefst 180.000 inzendingen, kon Servaas Van Belle de tweede plaats bemachtigen.



IN GESPREK

“Je passeerde je op weg naar hier meerdere stallen die ik voor mijn boek en tentoonstelling fotografeerde. Waarschijnlijk reed je er gewoon voorbij zonder er op te letten. Vroeger zag ik ze ook niet staan hoor. Ze zijn zo typisch in ons Belgische landschap dat je er gewoon over kijkt. Maar ga ze van dichterbij bestuderen en je ziet een sculptuur. Ik zie tegenwoordig geen stal meer, maar abstracte kunst. Een samenspel van lijnen, kleuren, driehoeken, cilinders en vierkanten, alsof Paul Cézanne mee op onderzoek ging. Als ik één iets hoop te bereiken met dit project, dan wel dat ik mensen de schoonheid kan laten inzien van zaken die ze anders niet eens registreren.”

“Ik koos voor deze reeks stallen omdat ze zo typisch Belgisch zijn. Ga de grens over en je komt deze prachtige bric-à-brac – architectuur van stenen, hout, plastic, golfplaten en oude telefoonpalen – bijna nergens meer tegen. Laat staan dat buitenlandse boeren zo’n constructie constant met lap- en tapwerk én soms eens met klimop overeind zouden proberen te houden. En wint de zwaartekracht of de natuur uiteindelijk dan toch het gevecht van de mens, zelfs dan nog wordt het puin hier niet verwijderd. Zo lang het maar niet in de weg ligt.”

Servaas Van Belle startte in 2017 met dit fotoproject nadat hij eerder al reeksen maakte over nutsgebouwen, masten, jacht- en observatietorens.

“Ik heb sindsdien nooit meer de snelste route naar mijn bestemming gekozen, maar reed zigzaggend door het land naar mijn bestemming. Op zoek naar interessante objecten en de laatste jaren van stal naar stal. Het meest ecologische project kun je het dus wel niet noemen. Had ik met die hoge brandstofprijzen van nu die vele tienduizenden kilometers moeten afleggen, dan was ik bankroet.”

De zoektocht was nog maar het eerste deel van het werk. Daarna volgde de administratie: de coördinaten van de stal, de ideale hoek om de stal uit te fotograferen, waar een bruggetje over de sloot ligt en waar een gat zit in de roestige prikkeldraad. Alles werd nauwkeurig genoteerd. Dat hij na de ontdekking van een nieuwe stal niet onmiddellijk zijn toestel bovenhaalde, was het gevolg van een artistieke keuze die het fotoproject er niet meteen eenvoudiger op maakte.

“Ik wilde elke stal onder dezelfde omstandigheden fotograferen: volledig omhuld door mist. Een stal waar geen mist rondhangt is maar een figurant in het landschap. In de verte zie je dan een snelweg lopen, koeien grazen, of snoepen industrie en bomen de aandacht af. Maar ik wilde dat de stal de hoofdrol kreeg in het beeld. In een studio plaats je dan een achtergrond. Maar in de natuur moest ik op zoek naar een waardig alternatief. Dat werd mist.”

Geen mist die uit de velden komt, noch aanwaaiende, dikke grijze of kletsnatte mist. De ene soort mist blijkt niet de andere als je met een kenner ter zake spreekt.

“Witte mist is voor mij de perfecte mist. Die is droog en hangt boven de grond. Voor dat soort mist laat ik al mijn afspraken vallen en vertrek ik onmiddellijk met mijn statief en mijn toestel. Alleen jammer dat zo’n weer moeilijk te voorspellen is. Er is wel het mistseizoen van oktober tot eind februari, maar dan nog is het wachten op mist op de juiste plaats en op het juiste moment. In die vijf jaar tijd ben ik daarom verslaafd geraakt aan weerapps en -berichten. Ik zat ze constant te checken. Ik gooide dan alle info samen en probeerde zelf te voorspellen naar welke regio ik ’s anderendaags best kon rijden. En dan nog had ik meerdere keren de pech dat de mist al was opgetrokken voor het licht werd. Het is maar omdat het een obsessie was dat ik uiteindelijk dit project kon afwerken. Want niet alleen de stallen waren omhuld in mist, een groot deel van mijn leven was dat ook in de afgelopen vijf jaren. Gelukkig met een boek en een tentoonstelling waar ik trots op ben als resultaat.”



TE KOOP

Het boek “STAL” wordt te koop aangeboden tijdens de expo. Prijs: 55€

Naast een uitgebreide inleiding van Stephan Vanfleteren bevat het boek beelden van o.a. de stallen die tentoongesteld zijn in de expo.



meer lens-based media
CCHA.BE/LENSBASEDMEDIA